

De oudste stad van de wereld

‘Himyar is een meisje, Himyar is een meisje’

Terwijl hij in de spiegel kijkt hoort Himyar in gedachten al de pesterige stem van zijn zusje Saieda. Want jongens van zijn stam, de Soefyaan, kijken niet in de spiegel. De spiegel, die is voor meisjes.

Maar hier op de *suq*, terwijl zijn vader met zijn rug naar hem toe boodschappen doet, kan hij het niet laten. Snel kijkt hij in de spiegel die het laagste hangt. Hij kan er net zijn pas geknipte haar in zien.

Hij zucht van verbazing.

Is hij dat echt? Is die jongen met dat korte haar en die nette bloes echt Himyar al-Amraani?

Hij bijt op zijn pink om te zien of hij niet wakker wordt.

Dan ziet hij in de spiegel dat zijn vader klaar is met boodschappen doen en snel draait hij zich om en rent achter hem aan.

‘*Baba* is dit echt de alleroudste stad van het Midden Oosten?’ roept hij tegen de rug van zijn vader die met grote stappen voor hem uit loopt. Maar vader hoort hem niet, die is veel te druk met bellen. Himyars vader is een belangrijke sjeik en de hele dag praat hij met andere belangrijke mensen over de toekomst van zijn

stam. Want sinds twee maanden wonen Himyar en zijn familie in Sanaa en sindsdien is niets in hun leven meer hetzelfde als ervoor. Himyar kan het nog steeds niet helemaal geloven. Maar aan die tijd ervoor wil hij liever niet denken, dat doet hij alleen ’s avonds in bed zodat zelfs Saieda hem niet kan horen huilen.

‘Himyar, een cent voor je gedachten!’ Zijn vader draait zich lachend om. Hij draagt een witte djellabiyya en een donkerblauw colbertje. Zijn geruite hoofddoek hangt nonchalant over zijn schouders. Ook vader ziet er anders uit dan vroeger. Vooral dat hij geen Kalasnikov draagt is een raar gezicht. In het dorp van Himyar in Harf Soefyaan droeg elke man een Kalasnikov. Himyar was net begonnen met leren schieten, zoals elke jongen van zijn stam. En toen begon de Huthi oorlog.

De stam van Himyar vocht samen met de regering tegen de Huthi rebellen. Maar op een nacht werd iedereen wakker van een geweldige dreun. Voor ze tijd hadden om te begrijpen wat er gebeurde, kwam er nog een en nog een. Zijn zusje en zijn moeder gilden. ‘Ze bombarderen ons’, riep zijn vader, en hij zei een heel lelijk woord. ‘Snel, iedereen op de trap, want de stenen muur rondom de trap is het sterkste van het huis.’ De hele nacht zaten ze op de trap, terwijl om hen heen het gedonder door ging. Het was stikdonker en Himyar was verschrikkelijk bang. Zo bang was hij zijn hele leven nog nooit geweest. Maar hij zei niets, alleen Saieda hilde zachtjes, maar die was dan ook een meisje.

Toen het licht werd ging zijn vader met zijn twee ooms buiten kijken. Pas toen het al donker was kwamen ze terug. Vaders gezicht stond gezicht heel ernstig. ‘De regering heeft ons dorp gebombardeerd’, zei hij ‘ze hebben ons verraden. De vader van Mohamed is dood en er zijn acht mensen gewond’. Hij keek in de verte en vervolgde toen: ‘We hebben met alle dorpsoudsten vergaderd en we hebben besloten vannacht nog te vluchten, voordat de bommenwerpers terugkomen.’ Hij knikte naar Himyar: ‘Jij bent de oudste en al bijna een man, laat zien wat je waard bent.’

De hele nacht hielp Himyar om zoveel mogelijk spullen in de pick-up te laden. De mensen die nog niet gevlucht waren, kwamen haastig afscheid nemen en in de vroege ochtend reden ze weg naar Sanaa, waar oom Saadiq, een broer van zijn vader, woont. Zijn Kalasnikov moest vader bij de ingang van de stad afgeven, want in Sanaa zijn wapens verboden.

Daarna verandert Himyars leven heel snel. Oom Saadiq heeft een groot huis in de oude stad, waar ze kunnen wonen. En vanmorgen is Himyar voor het eerst in de grote stad naar school geweest. In nieuwe kleren en met kortgeknipt haar.

‘Mijn gedachten zijn hier!’ roept Himyar naar zijn vader, en dan: ‘Asjeblieft *Baba*, gaan we naar het theehuis en vertel je dan over Sanaa? Is dit echt de aller-aller oudste stad van de wereld?’ Hij zet zijn allerliefste glimlach op, maar zijn vader kijkt bedenkelijk naar zijn telefoon. Dan begint hij te lachen: ‘Vooruit Himyar, we gaan naar het theehuis en daar zal ik je over Sanaa vertellen. Je bent de eerste van de familie die in de grote stad naar school gaat en misschien ga je wel studeren, in plaats van op het land te werken. We zullen je leraren laten zien dat ook de Soefyaan alles over de geschiedenis van Jemen weten. Zorg dat we trots op je kunnen zijn!’

Even later beklimmen ze de smalle trap naar het theehuis. Vanaf het balkon zien ze de oude *suq* en de dikke lemen stadsmuren met de *Bab al-Yemen*, de grootste poort van Sanaa. Onder hen krioelen de handelaren met hun kleedjes vol koopwaar: dolken, snoepgoed, horloges, alles wat je maar kunt bedenken. ‘Zoals de *suq* er nu uitziet, zo is het al honderden jaren,’ begint zijn vader, als ze in de koele schemer van het theehuis zitten, ‘Want Sanaa was een van de belangrijkste steden voor de wierookkaravanen uit Zuid Jemen en Oman’. De oude mannen om hen heen, die hier een waterpijp roken, knikken goedkeurend en zijn vader vervolgt: ‘Jemen werd in die tijd *Arabia Felix*, het gelukkige Arabië, genoemd, want het land was groen en vruchtbaar en de mensen rijk door de handel. Jemen was het mooiste land van het Midden Oosten...’

Terwijl Himyar uitkijkt over de stad voert de stem van zijn vader hem naar een andere wereld. De moderne auto’s, de cassetterecorders en de plastic schalen onder hem verdwijnen. In plaats daarvan ziet Himyar kooplieden met wierook en kostbare kruiden uit verre landen. Hij ziet honderden dromedarissen vol koopwaar en kooplieden, die ’s avonds bij hun kookvuren verhalen vertellen en het laatste nieuws uitwisselen.

Als zijn vader een uur later stopt met vertellen, zucht hij van teleurstelling. Zijn vader pakt zijn hand en zegt: ‘Himyar, Himyar, je hebt je hele leven nog voor je om verhalen te horen, maar ik beloof je dat ik elke week een nieuw verhaal zal vertellen, net zolang tot je alles hebt geleerd dat ik weet. Want in alles wat er nu gebeurt weerspiegelt het verleden. En zo kun je later ook beter begrijpen waarom we naar Sanaa moesten vluchten.’ En dan klimmen ze langs de trap naar beneden, terwijl zijn vader alweer druk aan het bellen is.

Die avond sluipt Himyar heel zachtjes naar de kamer van Saieda. Hij knielt bij haar matras en fluistert: ‘Saieda, volgend jaar mag jij ook naar school. In de stad hoeven meisjes niet thuis te blijven zoals in Harf Soefyaan. Daarom zal ik je alles vertellen wat vader mij vertelt en wat ik op school heb geleerd. Want ook jij moet nu zorgen dat iedereen trots kan zijn op de Soefyaan stam.’ En zachtjes begint hij te vertellen: ‘Lang, heel lang geleden, voor de geboorte van de profeet Mohammed, was Jemen een van de rijkste landen van de wereld en daarom noemden iedereen het *Arabia Felix*...’